

Urrezko arrautzak erruten zituen oiloa

Bazen behin, baserritar bat eta bere emaztea landa erdian zegoen etxe txiki batean bizi zirenak. Baserria txikia zen, baina behiak, txerriak eta oiloak bezalako animalia batzuk zituzten, eta barazkiak eta frutak ere hazten zituzten. Egunero gogor lan egiten zuten arren, eguzkia irteten zenetik sartzen zenera arte, ez zuten diru askorik. Baserritarrak eta bere emazteak beti aurkitzen zuten modua zutenarekin pozik egoteko, baina batzuetan zaila egiten zitzaien bizitzeko.

Egun batean, baserritarra oilategira joan zen, goizero bezala, oiloek gauez errun zituzten arrautzak biltzera. Oso kontuz egiten zuen lana zen, bazekielako arrautzak garrantzitsuak zirela merkatuan saltzeko eta jateko. Goiz hartan, ordea, zerbait oso arraroa gertatu zen. Ohiko arrautza zuri eta marroiak aurkitu beharrean, argitik ateratzen balitz bezala distiratzen zuen arrautza bat aurkitu zuen. Makurtu egin zen eta, jaso zuenean, oso astuna zela sentitu zuen. Gertuago begiratu eta urre puruz egina zegoela ikusi zuen!

Baserritarrak ezin zuen sinetsi ikusten zuena. Urrezko arrautza bat! Bihotza taupaka ari zitzaiola, etxera sartu zen korrika, emazteari oihuka: “Begira! Gure oiloak urrezko arrautza bat errun du!”

Gosaria prestatzen ari zen emazteak egiten ari zena utzi eta senarrarengana joan zen korrika. Eskuetan zuen arrautza distiratsua ikusi zuenean, begiak zabaldu zitzaizkion. “Urrezko arrautza bat da!” oihu egin zuen hunkituta. “Honek aberastuko gaitu!”

Nekazaria eta emaztea hain pozik zeuden, ezen ezin izan zuten eutsi etxe osoan dantzan eta saltoka ibiltzeari. Urrezko arrautza bat zutenez gero, nolakoa izango zen beren bizitza imajinatzen hasi ziren. Merkatuan saldu eta diru asko irabazi zezaketen. Agian etxe handiago bat, arropa berriak eta animalia gehiago erosi ahal izango zituzten baserrirako.

Hurrengo goizean, nekazaria oilategira itzuli zen ohiko arrautzak aurkituko zituela espero zuela, baina, harrituta, beste urrezko arrautza bat aurkitu zuen! Goizero, oiloak urrezko arrautza bat ematen zien, eta goizero, nekazaria eta emaztea aberatsagoak bihurtzen ziren.

Irabazitako diruarekin, gauza asko egiteko gai ziren. Lehenik, etxetxoa konpondu zuten. Paretak kolore biziz margotu zituzten, altzari berriak erosi zituzten eta lore asko zituen lorategi bat egin zuten. Ondoren, arropa eta oinetako berriak erosi zituzten. Zaldi bat ere erosi zuten baserrian lanean laguntzeko, eta behi batzuk gehiago esne gehiago saltzeko.

Orain ez zuten lehen bezainbeste lan egin beharrik. Behar zuten guztia zuten eta bizitza askoz erosoagoa zuten. Baina aberatsagoak egin ahala, anbiziotsuagoak ere bihurtu ziren. Baserritarrak eta bere emazteak pentsatzen hasi ziren agian diru gehiago izan zezaketela. Zenbat eta diru gehiago izan, orduan eta gehiago nahi zuten.

Egun batean, afaltzen ari zirela, baserritarrak urrezko arrautzak eman zizkien oiloari buruz pentsatzen hasi zen. “Gure oiloak egunero

urrezko arrautzak errun baditzake, agian urrezko altxor handi bat dago barruan”, esan zuen, emazteari begira.

Emazteak begi distiratsuekin begiratu zion. “Arrazoi duzu!” esan zuen hunkituta. “Baliteke urrezko arrautza asko egotea oiloaren barruan, eta denak batera ateratzen baditugu, betiko aberatsak izango gara!”

Ideia hau buruan zutela, baserritarrak eta bere emazteak oiloa hiltzea erabaki zuten irekitzeko eta barruan zegoen urre guztia ateratzeko, haien arabera. Hain zeuden hunkituta ideiarekin, ezen ez baitzuten ondorioetan pentsatu.

Hurrengo egunean, baserritarrak oiloa oso arretaz hartu zuen. Emazteak itxaropenez begiratu zion, altxor handi bat aurkituko zutela ziur. Tristura handiz, oiloa sakrifikatu zuten. Baina ireki zutenean, ikusi zuten barruan ez zegoela urrezko arrautzarik. Oiloa beste edozein bezalakoa zen, organo normalekin, eta ez zuen altxorrik.

Baserritarrak eta bere emazteak oiloari begiratu zioten, lur jota. “Zer egin dugu?” esan zuen baserritarrak, malkoak begietan zituela. “Aberastu gaituen oiloa hil dugu”.

Oilorik gabe, ezin zuten urrezko arrautza gehiago lortu. Pixkanaka, irabazitako dirua agortu egin zen, eta baserritarrak eta bere emazteak gogor lan egin behar izan zuten berriro baserrian, lehen bezala. Baina oraingoan, ez zituzten eroso bizitzen laguntzen zieten urrezko arrautzak.

Denborarekin, baserritarra eta bere emaztea konturatu ziren akats handi bat egin zutela. Gutiziak lehendik zuten guztia galarazi zien. Oiloaz arduratzen jarraitu izan balute eta egunero ematen zienagatik esker oneko izaten jarraitu izan balute, zoriontsu eta eroso bizitzen jarraitu ahal izango zuten. Baina dena batera nahi izanda, dena galdu

zuten.

Egun hartatik aurrera, baserritarrak eta bere emazteak oso ikasgai garrantzitsu bat ikasi zuten: pazientzia eta esker ona askoz baliotsuagoak dira gutizia baino. Bizitzako gauza txikiak baloratzen hasi ziren, hala nola osasuna, familia eta lagunak. Berriro ere baserria zaindu zuten arreta handiz eta gogor lan egin zuten, baina oraingoan bihotzez egin zuten zoriontsu egiten zituzten gauza xumeengatik esker onez beteta.

Eta horrela, dirutan aberatsak ez ziren arren, ikasi zuten benetan aberatsa izatea maitasuna, bakea eta poza bihotzean izatea dela. Eta zoriontsu bizi izan ziren, baserria zainduz eta elkarrekin eraiki zuten bizitza xume eta baketsuaz gozatuz.